

Bestyrelser (Hør!), men om de fideordnede Bestyrelser virkelig ere oprettede, fordi de Anliggende, som de skulde bestyre, ikke kunne overlades til Communens Selvbestyrelse, derom savner jeg den fornødne Begrundelse, og derom savnede jeg ogsaa i Forslagsstillersens Udvikling af Undersøgelse. Naar saaledes Fattigvæsenet i Byerne for en stor Deel, og i Kjøbenhavn aldeles, er unddraget Communens selvstændige Bestyrelse, og overgivet til en fideordnet Bestyrelse, saa fortjener det dog vel Undersøgelse, om ikke dog Fattigvæsenet hører til de communale Anliggende, som ganske roligt kunde overlades til Communens Selvstændighed; og naar den ærede Forslagsstiller vil have visse andre communale Anliggende, med Hensyn til hvilke der maaskee kan være Tvivl om, i hvilken Grad de kunne betragtes som communale Anliggende, i samme Grad betragtede unddragne Communens selvstændige Bestyrelse som nu, saa troer jeg ogsaa, at han har overseet det egentlige Udgangspunkt for Ordningen af de communale Forhold. Jeg vil kun nævne eet af disse Anliggende, som i Kjøbenhavn er overladt til en fideordnet Bestyrelse, nemlig Havnevæsenet. Det er her overdraget til et Collegium af 7 eller 8 Mænd, men deri er der kun 3 communale Embedsmænd, hvorimod det overveiende Antal er Statsembedsmænd. Det kan ikke nægtes, at Havnevæsenet i Kjøbenhavn ikke kan være et reent kommunalt Anliggende, men det behøver derfor dog ikke i den Grad at være unddraget Communens Selvbestyrelse, som det nu er, og som den ærede Forslagsstiller vil have, at det skal forblive. Der er i Lovforslaget en bestandig Henvisning til disse fideordnede Bestyrelser selvstændige Stilling, saaledes som de nu ere, ja dette gaaer saa vidt, at efter Lovforslagets § 43 den Beslutning, som en saadan fideordnet Bestyrelse tager med Hensyn til Indtægter og Udgifter, vil den hele Communalbestyrelse — Borgerrepræsentanter og Borgerraadet — slet ikke kunne have nogen Indflydelse paa, men Sagen henvises til Indenrigsministerens Afgjørelse, fordi Forslagsstilleren her maa have tænkt sig to Collegier, som ligemeget repræsenterende Communen.

Jeg kan ikke nægte, at endeel af det, der

er blevet indvendt mod Forslagsstillersens ideelige Indblanding af Indenrigsministeren, forekommer mig at have sin Rod i denne Misfjendelse af hvad der er Communens virkelige Anliggende (Ja!), hvad der derfor med fulkommen Tryghed kan overlades til Communens selvstændige Afgjørelse (Ja! Hør!). Jeg skal ikke gaae ind i en udtømmende Detail af de Tilfælde, hvor Forslagsstilleren har henviist Sagen til Indenrigsministerens Afgjørelse, og hvor jeg troer, at der aldeles ikke er nogen Nødvendighed derfor tilstede. Naar han saaledes til Exempel vil have afgjort af Indenrigsministeren, om en Mand bør modtage Valg eller ikke, da er dette visseelig Noget, som godt kan overlades til den communale Afgjørelse, og som den nuværende Communallov ogsaa overlader til Communalbestyrelsens Kjendelse, eller naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt Forretningsordenen i formel Henseende er overtraadt eller ikke, da er der vistnok heller ikke nogen Grund til en saadan Henvisning til Indenrigsministeren. Ligeaa lidt finder jeg nogen Grund til, naar der opstaaer Spørgsmaal mellem 2 Herreder om Benyttelsen af en Sandgrav, at det saa skal henvises „i fornødent Fald“ til Indenrigsministeren. Der forekommer mig saaledes i det Hele at gaae gjennem Lovforslaget en mindre heldig Tendents til at indblande Regjeringen i communale Anliggende, hvor det slet ikke behøves. Jeg erkjender imidlertid villigt, at Meget heraf er Smaating, som let kunde bringes ud af Lovven, men derimod det Andet, som jeg før gjorde opmærksom paa, den hele Indblanding af Regjeringen, der er en consequent Følge af den meget uheldige Idee, som Forslagsstilleren har havt om, hvorvidt de communale Anliggende, som skulde overgives til Communens Selvbestyrelse, skulde gaae — det vil ikke saa let kunne bringes ud af Loven efter det Grundlag, som nu foreligger. Jeg maa imidlertid bemærke, at, om jeg end er enig i Meget af hvad der er sagt af tidligere Talere om, at der ikke er taget tilbørligt Hensyn til den Grad af Selvstændighed, som kan indrømmes Communerne i Forvaltningen af deres Anliggende, og, skjøndt jeg har indrømmet, at det er en af de store Mangler, som gaae igjennem hele dette